

Зателефонуй татові

“Якщо я буду з усіх сил тиснути на педалі,---думав Юй,---то зможу дістатися додому раніше, ніж затопить вулиці”.

Джулі Корнеліус-Хуан

(Грунтується на справжніх подіях)
Автор живе в Юті, США.

*“Будьте в доброму гуморі, бо Я вестиму вас”
(Учення і Завіти 78:18).*

Юй вийшов з вечірньої школи на людний тротуар. Його думки все ще були зосереджені на математиці, яку він вивчав на цих позакласних заняттях. Люди поспішали, тримаючи парасольки. Швидко почав накрапати дощ, і вулиця вмить стала мокрою.

Лін, який був другом Юя, став поруч. “Краще зателефонуй татові, щоб він тебе забрав,---сказав Лін.--- Пан Чжан каже, що деякі частини міста вже затопило”.

“Я можу доїхати додому сам”.

“Поглянь, скільки вже води налило!”--- сказав Лін, вказуючи на воду, яка швидко текла по водостічній канаві.

На мить у Юя виникло якесь передчуття. Чи правду каже Лін? Може йому слід зателефонувати татові, щоб той підвіз

його додому до того, як затопить вулиці. Але Юй посперечався з татом учора ввечері й досі сердився. Він не хотів просити татка про допомогу.

Юй відстібнув ланцюговий замок з велосипеда і попрощався з Ліном. *“Якщо я буду з усіх сил тиснути на педалі,---думав Юй,---то зможу дістатися додому раніше, ніж затопить вулиці”.*

Він їхав так швидко, як тільки міг, але невдовзі в нього замерзли руки, одяг намок і вже не було сил. Знову спало на думку зателефонувати татові. Чи було це відчуття від Святого Духа? Місіонери, які його хрестили, казали, що Святий Дух може бути його провідником. Юй поглянув у небо. Воно було таким сірим, що неможливо було розглядіти верхівки будівель. Але він все ще сердився на татуса.

Юй відігнав те відчуття й продовжував тиснути на педалі. Вода піднялася так високо, що власники магазинчиків позачиняли їх. Люди переносили свої речі на вищі поверхи. Юй бачив, як одна мама везла двох своїх дітей на маленькому пластиковому човні по воді, що розлилася.

Оскільки вода вже була по щиколотки, Юй більше не міг їхати на велосипеді. Він зііз з велосипеда і почав везти його. Мабуть, було вже надто пізно телефонувати татові, а дощ усе лив. Гримів грім, і над ним спалахували блискавки. Юю було страшно. І крім того, він так стомився!

Він подивився вперед. Додому все ще було далеко. Йому не слід було нехтувати підказкою від Святого Духа лише через безглузду суперечку.

Юй зупинився, щоб промовити коротку молитву. Він не чув свого голосу через дощ і грім, але він знав, що Небесний Батько може його почути.

“Небесний Батьку,---молився Юй.--- Будь ласка, допоможи мені безпечно дістатися додому”. Коли він закінчив, то відчув більше сил, щоб іти далі.

Нарешті Юй побачив свій дім на пагорбі. Юю було холодно, він стомився, якимось чином загубив черевика, однак почав поводити сходити на пагорб. Він бачив, що надворі на нього чекає тато. Тато поспіхом збіг з пагорба назустріч йому, розбрикуючи воду.

Коли тато добіг до Юя, він обняв свого сина. “Я так хвилювався!--- сказав тато.--- Тобі слід було мені зателефонувати!”

“Я думав, що ми розсердилися один на одного”,---сказав Юй.

“Я ніколи не серджуся настільки, щоб не допомогти тобі”,---сказав тато. Потім він узяв велосипед Юя і віз його решту шляху пагорбом.

І хоча між будинками віддунював грім і лив сильний дощ, тепле відчуття наповнило серце Юя. Він відчув спокій і безпеку, ідучи за татом додому. ●

“Наш Небесний Батько знав, що в земному житті у нас будуть випробування. ... Щоб надати нам сил у смертному житті і божественне скерування, Він дав Духа, Якого називають Святим Духом”.

Старійшина Рональд А. Разбанд, з Кворуму Дванадцятьох Апостолів, “Хай нас Дух Святий веде”, Ліягона, трав. 2017, с. 93.